

Sygn. akt II Ca 755/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący	Sędzia Agata Kowalska
----------------	-----------------------

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2023 r. w Piotrkowie Trybunalskim
na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym
sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P.
przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę
na skutek apelacji pozwanego
od wyroku Sądu Rejonowego w Opocznie
z dnia 26 czerwca 2023 r. sygn. akt I C 300/22
oddala apelację;

zasądza od pozwanego(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P. kwotę 900,00 (dziewięćset) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie należnymi za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Agata Kowalska

Sygn. akt: II Ca 755/23

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2023 r., sygn. akt I C 300/22 Sąd Rejonowy w Opocznie :

zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P. kwotę 9.427,11 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 marca 2022 r. do dnia zapłaty;

oddalił powództwo w pozostałej części;

zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w P. kwotę 5.070,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

W dniu 04 lutego 2022 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której samochód marki A. o nr rej. (...) należący do M. S. i A. S. (1) uległ uszkodzeniu. Sprawca kolizji był ubezpieczony u pozwanego w zakresie odpowiedzialności cywilnej.

Szkoda została zgłoszona pozwanemu. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, przyznano poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 5.452,10 zł.

W dniu 05 kwietnia 2022 roku poszkodowani zawarli z (...) sp. z o.o. umowę przelewu wierzytelności, jaka im przysługiwała względem pozwanego z tytułu uszkodzenia pojazdu marki A. o nr rej (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 04.02.2022 r. nr szkody (...). W dniu 20.04.2022 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności nr (...) pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. z siedzibą w (...) na mocy której (...) sp. z o.o. przelała na rzecz H. sp. o.o. wszelkie niezapłacone dotąd wierzytelności wynikające ze szkody w pojeździe A. o nr rej. (...). Następnie w dniu 04 maja 2022 roku (...) sp. z o.o. przelał na rzecz powoda wszystkie niezapłacone dotychczas wierzytelności wynikające z przedmiotowej szkody.

Powód zlecił wykonanie kalkulacji naprawy przedmiotowego pojazdu, zgodnie z którą koszty naprawy auta wynoszą 15.501,59 zł.

Powód wystąpił do pozwanego z żądaniem dopłaty odszkodowania.

Pozwany nie zmienił swojego stanowiska, nie uwzględnił roszczenia. W piśmie z dnia 23 maja 2022 r. wskazał, że może zorganizować naprawę w warsztacie rekomendowanym W., a także holowanie, jeśli zajdzie taka potrzeba.

Koszt naprawy pojazdu A. o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem z 04 lutego 2022r., przy użyciu do naprawy części o jakości takiej jak były zamontowane przed zdarzeniem, co pozwoli na przywrócenie wszystkich parametrów pojazdu do stanu sprzed kolizji i nie wpłynie na zwiększenie wartości rynkowej naprawianego pojazdu, wynosi 14.879,21 zł brutto. Brak było w aktach postępowania likwidacyjnego dokumentów wskazujących na to, że uszkodzone w wyniku zdarzenia części były innymi częściami niż oryginalne.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy pominął dowód z przesłuchania świadków (k.82v-83), albowiem dowody te, zdaniem Sądu, nie wnoszą do sprawy.

Sąd I instancji uznał, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z art. 436 §1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkody związane z ruchem pojazdu. Szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z 435 §1 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w §2 tego przepisu oraz określonych w art. 361 k.c.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 ze zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie powinno w pełni kompensować poniesioną szkodę – art. 363 § 1 k.c..

Zawarcie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nakłada na ubezpieczyciela obowiązek wyrównania szkody w razie nastąpienia określonego w umowie wypadku. Adresatem tego świadczenia odszkodowawczego jest osoba trzecia, która doznała uszczerbku majątkowego lub niemajątkowego, jakkolwiek samo zdarzenie wyrządzające szkodę obciąża ubezpieczonego a nie ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel staje się zobowiązanym wobec poszkodowanego z racji wiążącej go umowy z ubezpieczającym (wyrok SN z dnia 15 września 2004 roku, II CK 372/03, LEX 146326).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i poglądami doktryny pojęcie „szkody” odnosi się do różnicy między stanem majątkowym poszkodowanego, jaki istnieje po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem jaki istniałby, gdyby szkody nie wyrządzono. W prawie cywilnym szkoda jest przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej, ma charakter majątkowy.

Zgodnie z treścią art. 363§ 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego bądź zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Pojęcie „sumy odpowiedniej” oznacza, że jej wysokość ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w majątku poszkodowanego a w tym przypadku kosztom przywrócenia wartości pojazdu sprzed wypadku.

Zgodnie z przepisem art. 361 § 1 i 2 k.c., poszkodowany ma prawo do pełnej rekompensaty poniesionej szkody. Na poszkodowanym ciąży obowiązek współpracy z ubezpieczycielem poprzez przeciwdziałanie zwiększeniu szkody i minimalizowanie jej skutków (art. 354 § 2 k.c. i art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 473 ze zm.).

Obowiązek ten, w ocenie Sądu, nie może być utożsamiany z obowiązkiem skorzystania z możliwości przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody w sieci warsztatów, które współpracują z pozwanym. Sąd zwraca uwagę, iż o możliwości takiej poinformowano jedynie poszkodowanego w procesie likwidacji szkody (k. 58-58v informacja o wysokości szkody w pojeździe wraz z informacją o możliwości naprawy w sieci warsztatów współpracujących z pozwanym, k. 61).

Zdaniem Sądu Rejonowego, na tej podstawie nie można przyjmować, że pozwany rzeczywiście złożył poszkodowanemu ofertę naprawy pojazdu za kwotę, która odpowiadałaby wypłaconemu odszkodowaniu. Zdaniem sądu dokumenty z powyższą informacją nie mogą być uznane za ofertę z art. 66 § 1 k.c.

Poszkodowanemu w zakresie naprawienia szkody przysługuje możliwość wyboru dowolnej oferty spośród takich, w których stawki usług czy też kosztów zakupu koniecznych do naprawy części nie przekraczają rażąco cen rynkowych (oferowanych na rynku lokalnym). Poszkodowany nie ma więc obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego usługi najtańsze (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51, a także wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5 poz. 64. Uznanie, że poszkodowany naruszył obowiązek współpracy z ubezpieczycielem jest możliwe, gdy świadomie lub przez niedbalstwo skorzystałby on z usług droższych co rodzi obowiązek wykazania świadomości i niedbalstwa poszkodowanego przy skorzystaniu z podmiotu stosującego stawki rażąco wygórowane.

Obowiązek współdziałania poszkodowanego nie może przekładać się na ograniczenia uprawnień poszkodowanego – co do wyboru sposobu naprawienia szkody. Poszkodowany zleca naprawę pojazdu w wybranym przez siebie zakładzie naprawczym i co do zasady części niezbędne do jej dokonania są dostarczane przez przyjmującego zlecenie.

Narzucanie poszkodowanemu wyboru warsztatu samochodowego niweczyłoby prawo poszkodowanego do wyboru sposobu naprawienia szkody poprzez przyjęcie z góry, że naprawienie szkody powinno nastąpić przez naprawienie pojazdu. Obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, polegający na wypłacie odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 822 § 1 k.c.), powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili

wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma więc żadnego znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, a także jej faktyczny zakres nie ma żadnego wpływu na sposób ustalenia wysokości należnego odszkodowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894, z dn. 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, LEX nr 78370 i z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410, a także uchwałę tego Sądu z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie rzeczy obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy. Za koszty naprawy „niezbędne” uznaje się takie koszty, które obejmują przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51). Wysokość świadczenia z tego tytułu obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia (zob. cytowany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894). Jedyne kryterium obniżenia odszkodowania zostało wskazane w art. 824¹ § 1 k.c., a mianowicie suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Pozwany wypłacił bezsporną część odszkodowania w wysokości 5.452,10 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego, wysokość odszkodowania winna być ustalona jedynie w oparciu o ceny części oryginalnych i w tym zakresie sąd w pełni podzielił stanowisko biegłego mgr inż. B. B., który wyraźnie wskazał, że użycie do naprawy części o jakości takiej jak były zamontowane przed zdarzeniem pozwoli na przywrócenie wszystkich paramentów pojazdu do stanu sprzed szkody. Biegły wskazał, że z załączonej dokumentacji szkody nr (...) nie wynika, iż sprzed kolizji z dnia 04 lutego 2022 roku w samochodzie A. nr rej (...) były zamontowane inne części niż oryginalne.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64 wskazano, iż jeżeli z treści umowy ubezpieczenia autocasco nie wynika nic innego, ubezpieczony, który nabywa autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego je najtaniej. Możliwe jest przypisanie ubezpieczonemu naruszenia, wynikającego z art. 354 § 2 k.c., obowiązku współpracy z dłużnikiem, jeżeli świadomie lub przez niedbalstwo kupił części droższe. Orzeczenie to odnosiło się do umowy ubezpieczenia autocasco, jednak zdaniem niniejszego sądu, stanowisko jest aktualne do sytuacji ustalania odszkodowania z ubezpieczenia OC sprawcy wypadku.

Dla poparcia swojego stanowiska Sąd I instancji przytoczył obszernie fragmenty dwóch uchwał Sądu Najwyższego: z dnia 12 kwietnia 2012 roku wydanej w sprawie akt III CZP 80/11 oraz z dnia 20 czerwca 2012 roku wydanej w sprawie r III CZP 85/11.

Sąd Rejonowy wskazał, iż zakres uszkodzeń pojazdu nie był między stronami sporny. Natomiast ustalając wysokość należnego stronie powodowej odszkodowania Sąd oparł się w pierwszej kolejności na opinii biegłego sądowego z dziedziny motoryzacji i ruchu drogowego oraz powypadkowej diagnostyki i wyceny wartości pojazdów, albowiem sposób i wartość naprawy niezbędnej do przywrócenia samochodu do stanu sprzed kolizji stanowią wiadomości specjalne. Zdaniem Sądu wnioski opinii są jasne, kategoryczne i przekonujące. Podstawy teoretyczne opinii nie budziły wątpliwości Sądu. Sąd uznał także za właściwy sposób motywowania opinii oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Sporządzając opinię w sprawie biegły sądowy dokonał kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu z zastosowaniem wyłącznie oryginalnych części zamiennych producenta samochodu. Pozwany nie wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej (pismo k. 126-127).

Biegły wyliczył, że koszt naprawy pojazdu A. o numerze rejestracyjnym (...) w związku ze zdarzeniem z 04 lutego 2022 r. ustalony w sposób zgodny z technologią producenta pojazdu wynosi odpowiednio 14.879,21 zł brutto. Uwzględniając dobrowolnie wypłacone przez pozwanego odszkodowanie, na rzecz powoda należało zasądzić pozostałe 9.427,11 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem podatku VAT, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek VAT – tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74 oraz w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 908/00.

Sąd orzekł jak w pkt. 1 wyroku, uznając jednocześnie, że odsetki należą się powodowi od daty, kiedy roszczenie powoda stało się wymagalne, zgodnie z żądaniem pozwu.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono na podstawie art. 481 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W pkt. 2 wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałej części.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, skarżąc go w części tj.:

w zakresie pkt. 1 - w całości;

w zakresie pkt. 3 - w całości;

Wskazanemu orzeczeniu zarzucił:

Naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

art. 233 § 1 k.p.c. poprzez newszechstronną nielogiczną wybiórczą i fragmentaryczną ocenę materiału dowodowego, pominięcie jego istotnej części tj. zeznań świadka A. S. (1) z dnia 16 września 2022 r., w szczególności poprzez:

niezasadne ustalenie, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma znaczenia to, czy poszkodowany naprawił swój pojazd i za jaką cenę, w sytuacji gdy ustalenie tych okoliczności posiadało znaczenie kluczowe dla określenia wartości szkody powstałej w majątku poszkodowanego wskutek zdarzenia z dnia 4 lutego 2022 r.

ominięcie, że rzeczywisty uszczerbek w majątku poszkodowanego to rzeczywiste koszty naprawy, która to naprawa zgodnie z zeznaniami świadka została przeprowadzona w warsztacie naprawczym, a jej ustalenie było możliwe na podstawie faktury VAT wystawionej przedsiębiorstwu poszkodowanego;

poprzez pominięcie, iż zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, gdyby wypłacone przez towarzystwo ubezpieczeń odszkodowanie było nieadekwatne i rażąco zaniżone, to poszkodowany kojarzyłby fakt, że do naprawy musiał dołożyć własne środki, zaś z zeznań świadka A. S. (1) wynika, że samochód został naprawiony u mechanika, lecz nie pamięta on jaka kwota została na to przeznaczona;

art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. art. 227 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 248 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego w przedmiocie zobowiązania A. S. (2) o nadesłanie dokumentacji rozliczeniowej dotyczącej naprawy pojazdu A. (...) nr rej. (...) po zdarzeniu z dnia 4 lutego 2022 r. celem stwierdzenia rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy pojazdu oraz zakresu przeprowadzonej naprawy co skutkowało nieustaleniem okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia i zasądzeniem świadczenia przekraczającego wartość rzeczywiście poniesionej szkody;

Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 6 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie i zasądzenie świadczenia przekraczającego wysokość rzeczywiście poniesionej szkody i niezasadne przyjęcie, że w warunkach niniejszej sprawy na rzecz powoda powinno zostać wypłacone dodatkowe odszkodowanie za koszt naprawy pojazdu w kwocie wyliczonej przez biegłego sądowego - w sytuacji, gdy w toku postępowania ustalono, że naprawa pojazdu została przeprowadzona, a w konsekwencji powód nie sprostał wykazaniu rzeczywiście poniesionej przez poszkodowanego szkody sprowadzającej się do wykazania rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy pojazdu, wobec czego dla rozstrzygnięcia tego, czy wypłacone już uprzednio poszkodowanemu odszkodowanie powinno zostać uznane za wystarczające było uwzględnienie ww. wartości i nie można skorzystać z metody hipotetycznego wyliczenia kosztów naprawy przez biegłego, lecz wyłącznie poprzez zbadanie, na jakim faktycznie poziomie ukształtował się uszczerbek w majątku poszkodowanego na podstawie rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy.

Na podstawie art. 217 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. skarżący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów wskazanych w piśmie procesowym pozwanego z dnia 13 maja 2023 r., a nierozpoznanych przez Sąd I instancji tj.:

a) Zobowiązanie A. S. (2) (z wezwaniem na adres: A. S. (2) (...), D. nr(...), kod pocztowy (...)-(...) D.) w trybie art. 248 k.p.c. do nadesłania dokumentacji rozliczeniowej dotyczącej naprawy pojazdu A. (...) nr rej. (...) należącego do A. S. (1) po zdarzeniu z dnia 4 lutego 2022 r. celem stwierdzenia rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy pojazdu oraz zakresu przeprowadzonej naprawy

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za I Instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

W odniesieniu do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. podkreślić należy, że strona, która podnosi zarzut nieprawidłowej oceny dowodów, nie może ograniczyć się do przedstawienia własnej oceny, nawet jeśli jej ocena jest przekonująca. Konieczne jest bowiem wskazanie istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności oceny z doświadczeniem życiowym, braku wszechstronności rozważenia zebranego materiału dowodowego. Dokonana przez stronę ocena materiału dowodowego, odmienna od oceny Sądu I instancji, stanowi jedynie polemikę i nie odnosi skutku. Sędziowskiej ocenie dowodów nie można bowiem przeciwstawić własnej oceny. Konieczne jest wskazanie przyczyn, dla których w tej konkretnej sprawie ocena dowodów nie spełnia reguł wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.08.2002 r., II CKN 817/00, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.01.2001 r., IV CKN 970/00, opubl. Legalis).

W ocenie Sądu odwoławczego skarżący w apelacji nie wykazał, że dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest wadliwa, a twierdzenia apelanta uznać należy wyłącznie za polemikę z sędziowską oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy ustalił okoliczności stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia na podstawie dowodów z dokumentów i opinii biegłego, których wiarygodność i moc dowodowa nie były przez strony kwestionowane.

Sąd pominął dowody z zeznań świadków, gdyż – odmiennie niż stara się wykazać apelujący – uznał je za nieistotne dla rozstrzygnięcia i szeroko uargumentował swoje stanowisko w rozważaniach prawnych. Ocenę Sądu Rejonowego w tym przedmiocie Sąd Okręgowy w pełni podziela, nie znajdując tym samym uzasadnienia dla popieranej także na etapie postępowania apelacyjnego inicjatywy dowodowej pozwanego zmierzającej do pozyskania od wskazanego warsztatu samochodowego stosownej dokumentacji dotyczącej rozliczenia kosztów naprawy pojazdu.

Zarzuty apelacji naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego zmierzają do wykazania, że skoro poszkodowany A. S. (1) naprawił samochód, to tylko faktycznie poniesione i udokumentowane wydatki na naprawę pojazdu winny określać wysokość odszkodowania oraz że koszty naprawy zostały pokryte z kwoty wypłaconego w postępowaniu likwidacyjnym odszkodowania.

Z takim stanowiskiem apelanta nie sposób się zgodzić. Wbrew wywodom apelacji z zeznań poszkodowanego nie wynika, że kwota wypłaconego odszkodowania była wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji.

Uwzględniając zaś regulację art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.), ubezpieczyciel, w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Jeżeli uszkodzenie rzeczy jest tego rodzaju, że pozwala na przywrócenie jej do stanu poprzedniego, odpowiedzialny za szkodę ma obowiązek zwrócić poszkodowanemu wszystkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu doprowadzenia jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972 r., II CR 425/72, opubl. Legalis; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012 r., III CZP 80/11, opubl. Legalis). Jednocześnie – wbrew twierdzeniom skarżącego - naprawa uszkodzonego pojazdu nie jest warunkiem wypłaty odszkodowania. Istotne znaczenie ma bowiem sam fakt powstania szkody, a nie jej naprawienie. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2001 r., CZP 68/01; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17.05.2007 r., III CZP 150/06; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.08.2003 r., IV CKN 387/01, uzasadnienie uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17.11.2011 r., III CZP 5/11; wszystkie opubl. Legalis).

Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen rynkowych (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2003 r., III CZP 32/03; opubl. Legalis). Ustalone zgodnie z przytoczonymi zasadami odszkodowanie może ulec obniżeniu jedynie w przypadku wykazania przez ubezpieczyciela, że powoduje to wzrost wartości pojazdu (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012r., III CZP 80/11; opubl. Legalis).

Nie ma zatem racji apelujący zarzucając Sądowi Rejonowemu błąd polegający na oparciu swoich ustaleń co do wysokości szkody na ekspertyzie biegłego sądowego i przyjęciu za uzasadnione kosztów naprawy pojazdu przy zastosowaniu ustalonej przez biegłego rynkowej stawki za roboczogodzinę oraz przy użyciu oryginalnych części zamiennych z logo producenta, a więc przywracającej w pełni stan poprzedni, zwłaszcza że nie wykazano, by naprawa z użyciem takich części spowodowała wzrost wartości tego pojazdu.

Fakt przeprowadzenia przez poszkodowanego naprawy pojazdu przywracającej go do stanu używalności nie pozbawił powoda możliwości dochodzenia odszkodowania w oparciu o całkowite i obiektywne koszty naprawy oszacowane przez biegłego sądowego wymaganej specjalności. W takiej sytuacji strona powodowa nie ma obowiązku udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu.

Sama zaś dysproporcja pomiędzy uzasadnionymi kosztami naprawy obliczonymi przez biegłego, a kwotą przyznanego odszkodowania w postępowaniu likwidacyjnym wskazuje na to, że wypłacone odszkodowanie było niewystarczające do całkowitego przywrócenia stanu technicznego, użytkowego, estetycznego pojazdu sprzed szkody.

Reasumując, wobec bezzasadności zarzutów naruszenia prawa procesowego i materialnego, apelację na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1, § 1¹ i § 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Agata Kowalska